

vesentlig lavere end Lødbindtægterne i den tilsvarende Tid af det foregaaende Aar, idet han deraf udelede, at Forretningsvirksomheden, Produktionsvirksomheden og den almindelige Velstand maatte være omtrent svarende til, hvad den var i det foregaaende Aar. Jeg tror, at man med temmelig Sikkerhed fra en jævnt stigende Lødbindtægt kan slutte til en forøget Produktionsvirksomhed og en forøget Fortæringsevne i Befolkningen; men jeg tror ikke, at man fra en Stiltand i Lødbindtægterne kan slutte til, at der er et lige Maal af Produktionsvirksomhed og Gøne til at fortære, som der var før Stiltanden indtraadte. Det turde vel hælde, at der hører en længere Tid end et enkelt Aar til, før Befolkningen vænner sig af med at bruge det Mere, som den i de gode Aar har vænnet sig til at forbruge, og det turde derfor vel være, at netop den ringe Aftagen eller næsten Stillestaaen i Lødbindtægterne kan betegnes som et ugunstigt økonomisk Tegns i Stedet for som et gunstigt, saaledes som det erede Medlem mente, idet den kan betegne, at Befolkningen nu bruger Mere, end den egentlig har Gøne til. Naar man vil undersøge Sagen nærmere, tror jeg, at dette Sidste omtrent bliver sandt. Jeg maa — som jeg antager til Overflod — anbefale Ændringsforslaget under Nr. 2; jeg siger „til Overflod“, da Forslaget jo er tiltraadt af det samlede Udvalg. Jeg maa slutte mine Udtalelser om dette Ændringsforslag med den Bemærkning, at jeg anser det for at være svarende til de nu gjældende Forhold, altsaa ikke at være en utilstrækkelig Hjælp i Forhold til den Drang, der er til at modtage Hjælp. — Jeg tør maasse her indskyde en uønskommende Bemærkning som Svær til den erede Ordfører, der benyttede Leiligheden til at spørge, om man for Tiden affledigede Arbeidere i Statens Skove. Jeg kan kun svare den erede Ordfører, at det ikke er mig bekendt, at saadanne Affledigelser have fundet Sted, hvorimod det er mig fuldt vel bekendt, at der fra flere Skovdistrikter er kommet Begjæringer om at maatte overføre deres Arbeidsudgifter, for ikke at blive nødt til at affledige Arbeidere, og at man selvfølgelig fra Finansministeriets Side strax har givet Bemyndigelsen. — Jeg kommer nu til det andet Ændringsforslag, som af Udvalgets Flertal er stillet under Nr. 12. Det har ikke lidt overrasket mig at høre den erede Ordfører udtale — og det ikke een, men gjentagne Gange — at dette Forslag var i Overensstemmelse med det af mig angivne Princip, og at den erede

Ordfører altsaa maatte vente, at jeg maatte kunne tiltræde det. Ja, dersom der var en saadan Overensstemmelse, vilde Slutningen være rigtig; men det forekommer mig rigtignok, at naar dette Forslags Forhold til det af mig opstillede skal betegnes, er det i den fuldstændigste Uoverensstemmelse med dette, og der vil altsaa, for saa vidt man vil godkjende denne Paastand af mig, ikke være noget Overraskende i, at jeg maa udtale, at jeg ikke kan slutte mig til dette af Flertallet stillede Ændringsforslag. Den erede Ordfører gif endog saa vidt, at han paa en Maade vilde tillægge mig Wren for, at dette Ændringsforslag er stillet. Hvor meget jeg end vilde sætte Pris paa — om ikke af anden Grund, saa fordi det er saa overmaade sjældent — at modtage Anerkendelse fra den Side, ser jeg mig dog ikke i Stand dertil. Det skulde da i det Høieste være, at det, at jeg har bragt Ændringsforslaget under Nr. 2 frem, har bragt den erede Ordfører i Tanke om, at der dog muligvis kunde være Noget at gjøre i en saadan Retning. Nei, Ændringsforslaget under Nr. 12 er netop ganske stridende imod de Principer, jeg har angivet at være de rigtige. Den erede Ordfører har fuldkommen Ret i, at jeg har hævdet bestemt, at Statens Hjælp i Nødstilfælde ikke kunde rækkes umiddelbart til de enkelte Individer, men at Hjælpen maatte rækkes gennem Kommunerne. Det er rigtigt; men det undrer mig noget, at den erede Ordfører har overhørt, at jeg udtrykkelig har søiet til, at der ikke kunde være Tale om fra Statens Side at yde en saadan Hjælp, før Kommunerne ikke vare i Stand til selv at magte Opgaven. For at altsaa dette Forslag skulde kunne siges at være i Overensstemmelse med de Principer, jeg har angivet, maatte den erede Ordfører se sig i Stand til at bevise, at samtlige Landets Kommuner ikke vare i Stand til at magte den Opgave, der er stillet dem i paagjældende Tilfælde; men jeg er overbevist om, at den erede Ordfører ikke en Gang vil forsøge paa at føre dette Bevis, skjøndt ganske vist den Maade, hvorpaa Hjælpeummen skulde fordeles, tyder noget paa, at den erede Ordfører anser alle Landets Kommuner for at være i lige Grad nødlidende eller i alt Fald for at være nødlidende i samme Forhold, som de ere blevene begavede med Folketal. Det er imidlertid ikke de eneste Uoverensstemmelser, der er imellem Forslaget under Nr. 12 og Forslaget under Nr. 2, at Forslaget under Nr. 2 kun tilbyder Hjælp til dem, der behøve at hjælpes, medens Forslaget under Nr. 12 giver